

BONAVIRI & NIPOTE

POESIE PER BALATONFÜRED

BONAVIRI ÉS UNOKÁJA

BALATONFÜRED VERSEKBEŒ

LA LUNA

*Smarritasi nella nebbia la luna
andando in giù di scala in scala
nebbiosa, cadde nelle acque
del Balaton. L'uomo solitario, viscido
la pescò. E la collocò tremante fra pini
e tigli in un lampioncino nella selvetta
tra bambini e giovanetti in volo. Gagàrin
nel razzo rombava attorno alla terra.*

*E la luna lattiginosa cominciò
a mandare scialbi guizzi al veliero
di Gagàrin. E sul cuore dei bimbi
in volo, Su se stessa tentò nel lampione
un mini-moto di rotazione fra tardive
violaccioche e crochi del boschetto.
Gagàrin, giù, in un verminar di esseri,
seguì la terra mezza grigia e mezza oscura.*
Giuseppe Bonaviri

IL CIELO COPERTO DA PIGRE NUBI

Il cielo coperto da pigre nubi
si oscura e a poco a poco si rattrista.
La pioggia lentamente viene giù
picchiettando allegramente gli alberi.
Due pescatori, sotto le argentate gocce,
gettano le reti nell'acqua.
Candidi e rigidi cigni restano
immobili sulla riva del Balaton ondeggiante.
Soffia il vento sul dorato canneto
sfiorando le limpide acque del lago.
Una flottiglia, con marinai, comandata
dall'ammiraglio Dante Mari
si avvicina al viale dei poeti dove
i pini e i tigli cantano
la gloria del passato.
Un raggio di sole brilla tra le nuvole
che rosee si rallegrano e ridono.

Giuseppe Niccolò Mastandrea

A hold

*Eltévedt a ködben s elveszett a hold,
beleesett a Balaton vízébe,
ahogy a ködös lépcsőkön lefelé
lépkedett. Nyálkás volt, amikor a magányos
férfi a vízből kivette. Fenyők és hársak mellé
lámpás belsejébe tűzte a reszkető holdat
gyerekek és repülő fiúk közé. Gagarin az
űrhajóján dübörgött a föld körül.*

*S a tejjehér hold sápadt csillámai
útra keltek Gagarin
vitorlása felé. S a repülő gyerekek
szívéhez. Forogni próbált a liget mélyén
a lámpás belsejében,
a kései violák és sáfrányok között.
S Gagarin odafentről figyelte a hemzsegő lényeket,
a fele szürke, fele sötétbe burkolozó földgolyót.*
Giuseppe Bonaviri

BALATONFÜRED AZ ESŐBEN

*Lomha felhők mögött sötétlik az ég
komor magasa mind búsbabb színre gyúl.
Csendesen szemerkél az eső
vígán kopog a fák lombjain.
Az ezüstös esőcseppek körében
két halász vet hálót a vízbe.
Rideg, hófehér hattyúk állnak
a hullámzó Balaton partján mozdulatlan.
Szél sóhajt az aranyló nádas felett
s végigsimít a víz csillogó színén.
Hajóraj fut be, matrózok a fedélzeten
Dante Mari admirális vezényletével
a költők útjához közelednek, hol
régí idők dicső neveit
idézi a fenyők és hársfák dala.
Napsugár csillan fent a felhők között
rózsaszín mosolyuk édesen árad.*

Giuseppe Niccolò Mastandrea